

29 Μαρτίου, 1995

[ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στής]

ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ SEYİPİTHAN KEREM DOĞAN,

Αιτητή,

v.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Αίτηση αρ. 33/95).

Αλλοδαπός — Διάταγμα κράτησης και απέλασης — Προσωρινό διάταγμα του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναστέλλον την απέλαση — Συνέπειες ως προς τη συνέχιση των ενεργειών απέλασης.

5 Ανεπιθύμητος μετανάστης — Έκδοση διατάγματος απέλασης — Κράτηση μέχρι την απέλαση.

Απέλαση αλλοδαπού — Έκταση εξουσιών του κράτους — Άσκηση της με καλή πίστη — Όρια δικαστικού ελέγχου — Χαρακτήρας διατάγματος.

10 Λειτουργός Μετανάστευσης — Έκταση διακριτικής ευχέρειας επί θεμάτων εισόδου, παραμονής και εργασίας αλλοδαπών — Αιτιολόγηση αποφάσεων.

15 Αναστολή εκτέλεσης διοικητικής πράξης — Ενδιάμεσο διάταγμα του Ανωτάτου Δικαστηρίου — Διαφορά από ανακλητική πράξη — Χρονική διάρκεια.

20 *Habeas Corpus ad subjiciendum* — Αίτημα για έκδοση προνομιακού εντάλματος αυτής της φύσης — Ζητήθηκε από αλλοδαπό ο οποίος πέτυχε αναστολή εκτέλεσης διατάγματος απέλασής του — Απορρίφθηκε, η νομιμότητα του διατάγματος απέλασης δεν επηρεάζεται από το διάταγμα αναστολής του.

25 Εναντίον του αιτητή, που ήταν Τούρκος υπήκοος κουρδικής καταγωγής, εκδόθηκε διάταγμα κράτησης και απέλασης του από την Κύπρο ύστερα από πληροφορίες της Κ.Υ.Π. ότι ήταν ύποπτος συ-

νεργασίας με τις Τουρκικές Μυστικές Υπηρεσίες.

Συνελήφθη, αλλά καταχώρησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της απόφασης του Λειτουργού Μετανάστευσης για απέλασή του και παράλληλα εξασφάλισε από το Ανώτατο Δικαστήριο προσωρινό διάταγμα αναστολής του διατάγματος απέλασης.

5

Ο δικηγόρος του, υποστηρίζοντας το αίτημα για έκδοση εντάλματος Habeas Corpus ad Subjiciendum, πρόβαλε ότι η αναστολή του διατάγματος απέλασης ισοδυναμεί με παύση των ενεργειών απέλασης και συνεπώς η περαιτέρω κράτηση του πελάτη του ήταν παράνομη και αντίθετη με το άρθρο 11.2(στ) του Συντάγματος και ότι θα έπρεπε να αφεθεί ελεύθερος.

10

Αποφασίστημε, ότι:

15

(1) Όταν αλλοδαπός κηρυχθεί ανεπιθύμητος μετανάστης και εκδοθεί διάταγμα για την απέλασή του, το κράτος μπορεί να τον θέτει υποκράτηση για όσο χρόνο είναι αναγκαίος μέχρι να συμπληρωθούν οι διευθετήσεις απέλασής του. Η απέλαση, δεν αποτελεί τιμωρία, αλλά διοικητικό μέτρο που συνίσταται σε διαταγή εγκατάλειψης της χώρας.

20

(2) Το κράτος δεν έχει υποχρέωση να επιτρέψει είσοδο ή παραμονή οποιουδήποτε αλλοδαπού στο έδαφός του. Η ευρεία εξουσία του συνάδει με την κυριαρχία και εδαφική ακεραιότητα του κράτους, αλλά πρέπει να ασκείται με καλή πίστη η οποία και μόνο υπόκειται σε δικαστικό ακυρωτικό έλεγχο.

25

(3) Η διακριτική ευχέρεια του λειτουργού μετανάστευσης επί θεμάτων εισόδου, παραμονής και εργασίας αλλοδαπών είναι ευρεία και συνάδει με την κυριαρχία του κράτους. Η διοίκηση δεν είναι υπόχρεη να παρέχει οποιεσδήποτε εξηγήσεις για την απαγόρευση εισόδου σε αλλοδαπό για λόγους ασφαλείας.

30

(4) Το προσωρινό διάταγμα αναστολής της εκτέλεσης του διατάγματος απέλασης δεν συνιστά πράξη ανάκλησής του. Είναι προσωρινού, παρακολουθητικού χαρακτήρα και δίνεται σε συνάρτηση με την προσφυγή ακύρωσης του διατάγματος απέλασης.

35

(5) Το διάταγμα απέλασης του αιτητή, παρά την αναστολή της εκτέλεσής του, εξακολουθούσε να βρίσκεται σε ισχύ αφού η νομιμότητά του δεν επηρεάζεται από την έκδοση προσωρινού διατάγματος αναστολής, το δε ένταλμα κράτησής του που εκδόθηκε για

40

να καταστεί δυνατή η απέλασή του, συνδεόταν άρρηκτα με αυτό.

Η αίτηση απορρίφθηκε χωρίς έξοδα.

5 Αναφερόμενες υποθέσεις :

In re Erdinc Uckac (1988) 1 C.L.R. 217,

Tobalo v. The Republic (1988) 3 C.L.R. 2353,

10

Amanda Marga Ltd v. The Republic (1985) 3 C.L.R. 2583,

Moyo and Another v. The Republic and Others (1988) 3 C.L.R. 976,

15

Georghiou v. The Republic (No.2) (1968) 3 C.L.R. 411,

Levantis v. The Republic and Others (1988) 3 C.L.R. 2483,

20

Karaliotas v. The Republic (1987) 3 C.L.R. 1701,

*Μαρκουλλίδου v. Δημοκρατίας και Άλλων, προσφυγή 740/89 ημ.
30.12.1989,*

Radwan v. Republic, Rec. No. 108/89, dated 25.2.1989.

25

Αίτηση.

Αίτηση με την οποία ο αιτητής αξιώνει την έκδοση εντάλματος Habeas Corpus ad Subjiciendum για την άμεση απελευθέρωση και/ή αποφυλάκισή του.

30

A. Χρ. Αλεξάνδρου, για τον Αιτητή.

*M. Τσαγγαρίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον Καθ' ου
η αίτηση.*

35

Cur. adv. vult.

40 ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η παρούσα αίτηση αξιώνει την έκδοση εντάλματος Habeas Corpus ad Subjiciendum για την άμεση απελευθέρωση και/ή αποφυλάκιση του αιτητή ο οποίος είναι Τούρκος υπήκοος, κουρδικής καταγωγής. Έφτασε στην Κύπρο στις 20.4.1992 μέσω του κατεχομένου λιμένος της Κερύνειας. Στις 15.9.1992 ο αιτητής εντο-

πίστηκε στη Λεμεσό από άνδρες της Κ.Υ.Π. και στη συνέχεια συνελήφθη και ετέθη υπό κράτηση. Στις 16.9.1992 εκδόθηκαν διατάγματα κράτησης και απέλασής του τα οποία τελικά παρέμειναν ανεκτέλεστα, αφού στις 30.10.92 με οδηγίες του λειτουργού μετανάστευσης, ο αιτητής απολύθηκε. Στη συνέχεια ύστερα από σχετική αίτηση, του χορηγήθηκε άδεια παραμονής και εργασίας μέχρι 30.6.1993 που αργότερα ανανεώθηκε μέχρι τις 30.5.1995. Στις 18.11.1994 και ύστερα από πληροφορίες της Κ.Υ.Π. ότι ο αιτητής ήταν ύποπτος για συνεργασία με τις Τουρκικές μυστικές υπηρεσίες, η άδειά του ακυρώθηκε και στις 3.2.1995 εκδόθηκαν διατάγματα κράτησης και απέλασής του από την Κύπρο. Στις 13.2.1995 ο αιτητής συνελήφθη αλλά καταχώρησε την προσφυγή αρ. 167/95 με την οποία αιτείται την ακύρωση της απόφασης του λειτουργού μετανάστευσης για απέλασή του. Παράλληλα στις 15.2.1995 εξασφάλισε από το Ανώτατο Δικαστήριο διάταγμα που ανέστειλε το διάταγμα απέλασής του μέχρι τις 20.2.1995. Η ισχύς του διατάγματος κατά καιρούς ανανεώνεται και ισχύει ακόμα.

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του αιτητή βάσισε ουσιαστικά την επιχειρηματολογία του στο Άρθρο 11.2 (στ) του Συντάγματος σύμφωνα με το οποίο:

“Ουδείς στερείται της ελευθερίας αυτού, ειμή ότε και όπως ο νόμος ορίζει εις τας περιπτώσεις:

.....
(στ) συλλήψεως ή κρατήσεως ατόμου προς παρεμπόδισιν της άνευ αδείας εισόδου εις το έδαφος της Δημοκρατίας ή αλλοδαπού, καθ' ου εγένοντο ενέργειαι προς τον σκοπόν απελάσεως ή εκδόσεως.”

Είναι η θέση του ευπαίδευτου συνηγόρου ότι αφού το διάταγμα απέλασης έχει ανασταλεί, ουσιαστικά οι ενέργειες για την απέλασή του έχουν παύσει και συνεπώς η περαιτέρω κράτησή του είναι παράνομη και ο αιτητής θα πρέπει να αφεθεί ελεύθερος.

Στην υπόθεση *In re Erdinc Uckac*, (1988) 1 C.L.R. 271, αποφασίστηκε ότι οι πρόνοιες του Αρθρου 11.2 (στ) του Συντάγματος είναι σαφείς και παρέχουν το δικαίωμα στη Δημοκρατία, όταν αλλοδαπός κηρυχθεί ανεπιθύμητος μετανάστης και εκδοθεί διάταγμα για την απέλασή του, να τον θέτει υπό κράτηση για όσο χρόνο είναι αναγκαίο για να συμπληρωθούν οι διευθετήσεις για την απέλασή του. Η πιο πάνω θέση συνάδει και με την ερμηνεία που δόθηκε στο άρθρο 5 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης

για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα την οποία επικύρωσε η Κυπριακή Δημοκρατία με το Νόμο αρ. 39/62. (Βλ. επίσης Jacobs, *The European Convention on Human Rights*, 1975, σελ. 46, 49 και 50 και Fawcett, *The Application of the European Convention*, 1969, σελ. 86, 87).

Κάθε κράτος ασκεί την εδαφική του κυριαρχία επί όλων των προσώπων που βρίσκονται στην επικράτειά του, είτε αυτά είναι υπήκοοί του είτε είναι αλλοδαποί, δεν υπέχει δε οποιονδήποτε υποχρέωση να επιτρέψει την είσοδο ή την παραμονή οποιουδήποτε αλλοδαπού στο έδαφός του. Επίσης το κράτος έχει το δικαίωμα να απελαύνει οποιονδήποτε αλλοδαπό. (*Tabalo v. The Republic* (1988) 3 C.L.R. 2353).

Κάθε απόφαση απέλασης αλλοδαπού αποτελεί διοικητική πράξη και υπόκειται σε έλεγχο σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος. Η ευρεία εξουσία του κράτους για απέλαση αλλοδαπών συνάδει με την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα του κράτους. Όμως η εξουσία αυτή δεν είναι απόλυτη, αφού πρέπει να ασκείται με καλή πίστη. Σε μια τέτοια περίπτωση το Δικαστήριο δεν μπορεί να αμφισβητήσει περαιτέρω την απόφαση. (*Amanda Marga Ltd v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 2583. Βλέπε επίσης *Moyo and Another v. The Republic and Others* (1988) 3 C.L.R., 976).

Το Άρθρο 32 του Συντάγματος προβλέπει ότι καμιά από τις προνοιες του Συντάγματος δεν εμποδίζει τη Δημοκρατία να ρυθμίσει διά νόμου και κατά τρόπο συνάδοντα προς το διεθνές δίκαιο, οποιοδήποτε θέμα σχετικό με αλλοδαπούς. Το θέμα της εισόδου αλλοδαπών στην Κύπρο και το καθεστώς παραμονής τους, ρυθμίζεται από τον περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμο, Κεφ. 105, όπως έχει τροποποιηθεί από τους Νόμους αρ. 2/72, 54/76 και 50/88 και τους περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Κανονισμούς του 1972 που δημοσιεύτηκαν στο Τρίτο Παράρτημα της Επίσημης Εφημερίδας της Δημοκρατίας υπ' αρ. 980, ημερ. 22.12.1972. Το Κεφ. 105 προϋπήρχε του Συντάγματος και συνέχισε να ισχύει και μετά την Ανεξαρτησία, τηρουμένων βέβαια των προνοιών του άρθρου 188 του Συντάγματος (βλ. μεταξύ άλλων *Georghiou (No.2) v. The Republic* (1968) 3 C.L.R. 411).

Είναι φανερό από το άρθρο 10 του Κεφ. 105 και τους Κανονισμούς 9 και 11 των πιο πάνω Κανονισμών ότι έχει δοθεί στον λειτουργό μετανάστευσης μεγάλη διακριτική ευχέρεια που συ-

νάδει με την κυριαρχία του κράτους επί θεμάτων εισόδου, παραμονής και εργασίας αλλοδαπών. (Βλ. σχετικά *Levantis v. The Republic and Others* (1988) 3 C.L.R. 2483, *Amanda Marga Ltd. v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 2583). Το άρθρο 10 εξετάστηκε και στην υπόθεση *Karaliotas v. The Republic* (1987) 3 C.L.R. 1701, όπου αποφασίστηκε ότι συνάδει με τις πρόνοιες των άρθρων 14 και 32 του Συντάγματος. Επιβεβαιώθηκε επίσης ότι η διακριτική εξουσία της διοίκησης να επιτρέπει την είσοδο αλλοδαπών στην εδαφική επικράτεια της Δημοκρατίας είναι πολύ πλατειά, ενώ η διοίκηση δεν είναι υπόχρη να παράσχει οποιεσδήποτε εξηγήσεις για την απαγόρευση εισόδου σε αλλοδαπό για λόγους ασφαλείας. 5 10

Στην παρούσα υπόθεση το διάταγμα απέλασης του αιτητή ανεστάλη με προσωρινό διάταγμα που εκδόθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο. Πριν προχωρήσουμε θα πρέπει συνεπώς να εξετάσουμε τη φύση και τα αποτελέσματα που παράγει η αναστολή εκτελέσεως διοικητικής πράξης. Το Ανώτατο Δικαστήριο έχει διακριτική εξουσία να εκδίδει προσωρινά διατάγματα με τα οποία αναστέλλεται η ισχύς ή η εκτέλεση μιας διοικητικής πράξης. Η αναστολή εκτελέσεως εμποδίζει τα αποτελέσματα της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξης σε περίπτωση που η κρινόμενη πράξη κηρυχθεί άκυρη από το Δικαστήριο. (*Μαρκουλλίδου v. Της Δημοκρατίας και Άλλων*, προσφυγή 740/89, ημερ. 30.12.1989). Το προσωρινό διάταγμα είναι ανασταλτικό μέτρο παρακολουθητικού χαρακτήρα και χορηγείται σε συνάρτηση με την προσφυγή ακύρωσης διοικητικής πράξης. Η αναστολή εκτελέσεως εμποδίζει τα θετικά αποτελέσματα της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξης για αποτροπή ανεπανόρθωτης ή δυσεπανόρθωτης ζημίας των διοικουμένων. (*Radwan v. Δημοκρατίας*, προσφυγή 108/89, ημερ. 25.2.1989). 15 20 25 30

Η περί αναστολής απόφαση δεν συνιστά πράξη ανάκλησης από την οποία η αναστολή διακρίνεται λόγω του προσωρινού της χαρακτήρα και του χρονικού περιορισμού της διάρκειας αυτής. (Θ. Τσάτσος, Η Αίτησις Ακυρώσεως Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, Τρίτη Έκδοση, παραγρ. 241, Ε. Σπηλιωτόπουλος, Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου, Έκτη Έκδοση, παραγρ. 548 και 549, Στασινόπουλος, Δίκαιον Διοικητικών Πράξεων, 1951, σελ. 387, Απόφαση Σ.Ε. 177/1932). Η αναστολή εκτελέσεως αποτελεί μέτρο προσωρινής προστασίας με την οποία σκοπείται η αποτροπή της δυσμενούς για τα συμφέροντα του αιτούντος μετατροπής της υφισταμένης νομικής και πραγματικής καταστάσεως. (Β. Σκουρής, Η δικαστική αναστολή εκτε- 35 40

λέσεως των διοικητικών πράξεων, Τρίτη Έκδοση, παραγρ. 44. Βλέπε επίσης Υπόθεση Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς 11/92).

5 Δεδομένου ότι με την αναστολή εκτελέσεως μιας διοικητικής
 πράξης παρέχεται προσωρινή προστασία, η απόφαση που χορηγεί
 την αναστολή έχει προσωρινό χαρακτήρα και χάνει αυτομάτως την
 10 ισχύ της, το αργότερο όταν περατωθεί η δίκη επί της προσφυγής.
 (Β. Σκουρής, ανωτέρω, παραγρ. 109). Η χορήγηση της αναστολής
 εκτελέσεως είναι αποσυνδεδεμένη με τις πιθανότητες επιτυχίας της
 κυρίας προσφυγής. Ο τυχόν παράνομος χαρακτήρας της προ-
 σβαλλόμενης πράξης, καθώς και η πιθανολόγηση του βασιμίου της
 ακυρώσεως της, δεν συνιστούν λόγους αναστολής. (Β. Σκουρής,
 ανωτέρω, παραγρ. 100).

15 Θα πρέπει να μην παραγνωρίζεται και το γεγονός ότι κάθε
 διοικητική πράξη είναι έγκυρη μέχρις ότου ακυρωθεί από το Δι-
 καστήριο, ή μέχρις ότου ανακληθεί από τη διοίκηση. Η διοικητι-
 κή πράξη παραμένει έγκυρη και οποιοδήποτε διάταγμα αναστο-
 20 λής εμποδίζει απλώς και παρακωλύει την εκτέλεσή της.

Εν όψει των ανωτέρω είναι φανερό ότι το διάταγμα απέλα-
 σης του αιτητή, παρά την αναστολή της εκτελέσεώς του, εξακο-
 λουθεί να βρίσκεται εν ισχύϊ, αφού η νομιμότητά του δεν επηρε-
 25 άστηκε. Δεν είναι ορθή η θέση ότι λόγω του διατάγματος ανα-
 στολής, οι ενέργειες για απέλαση του αιτητή έχουν παύσει.
 Απλώς η εκτέλεση του διατάγματος απέλασης έχει, μέχρι της
 απόφασης του Δικαστηρίου στην προσφυγή που καταχώρησε ο
 αιτητής, προσωρινά ανασταλεί. Από την άλλη το ένταλμα κρά-
 30 τησης του αιτητή εκδόθηκε για να καταστεί δυνατή η απέλασή
 του και συνεπώς συνδέεται άρρηκτα με το διάταγμα απέλασης.

Το διάταγμα απέλασης έχει εκδοθεί με βάση το άρθρο 14 του
 περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105 (βλέπε
 35 τεκμήρια 2 και 3) και όχι με βάση το άρθρο 13 το οποίο προβλέ-
 πει κράτηση του ανεπιθύμητου αλλοδαπού για περίοδο οκτώ
 μόνο ημερών με δικαίωμα ανανέωσης της κράτησης μόνο από το
 Δικαστήριο και αφού ακουστεί ο κρατούμενος αλλοδαπός. Το
 άρθρο 14 παρέχει στον πρώτο λειτουργό μετανάστευσης εξου-
 40 σία να διατάσσει την κράτηση αλλοδαπού για σκοπούς απέλα-
 σής του χωρίς να επαναλαμβάνονται οι προϋποθέσεις που τίθε-
 νται στο άρθρο 13. Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 13 αναφέρε-
 ται στις εξουσίες του λειτουργού μετανάστευσης, ενώ το άρθρο
 14 στις εξουσίες του πρώτου λειτουργού μετανάστευσης.

Έχει επίσης τεθεί από τον ευπαιδευτο συνήγορο του αιτητή ότι ο αιτητής θεωρείται από τη διοίκηση ύποπτος διάπραξης αδικήματος αλλά δεν έχει ευρεθεί ένοχος. Η απέλαση δεν αποτελεί τιμωρία, αλλά διοικητικό μέτρο που συνίσταται στη διαταγή προς αλλοδαπό να εγκαταλείψει τη χώρα. (Oppenheim on International Law, Πρώτος Τόμος, Όγδοη Έκδοση, παραγρ. 325). Εξ άλλου στην περίπτωση σύλληψης αλλοδαπού επί σκοπώ απέλασης ή έκδοσής του, δεν είναι αναγκαία η υπό του Άρθρου 11.2 του Συντάγματος ύπαρξη δικαστικού εντάλματος δεόντως αιτιολογημένου η οποία απαιτείται μόνο στην περίπτωση σύλληψης σχετιζομένης προς τη διάπραξη ποινικού αδικήματος (Κρ. Τορναρίτης, Πολιτειακόν Δίκαιον της Κυπριακής Δημοκρατίας, Τόμος Πρώτος, Τεύχος Δεύτερον, σελ. 216, 217).

Με βάση όλα τα πιο πάνω βρίσκω ότι τα δικαιώματα του αιτητή δεν έχουν παραβιαστεί και συνεπώς η αίτηση του είναι εντελώς αδικαιολόγητη και θα πρέπει να απορριφθεί. Η αίτηση απορρίπτεται, αλλά κάτω από τις περιστάσεις αποφάσισα να μη εκδώσω οποιαδήποτε διαταγή ως προς τα έξοδα.

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.